

κι' ἡ μητριά της —σκύλα— γύριζε τὸ
δράδου καὶ τὴν ἔδερνε!

ὦ ἐσὺ —ματωμένη τέχνη— τοῦ καιροῦ
μου Ποίηση,

εἶναι σὰ θαῦμα τὸ ὅτι ἐπέζησες
ἀπ' ὅλα τὰ θάσανα καὶ τὴν ἀρρώστια!
καὶ σ' ἀγαπῶ σὰ συντριμένο Ἰδανικὸ
—σὰν γάσαι ἐσὺ κείνη ἡ μικρὴ ψευτομνη-
στή μου!

Τώρα, τὸ ξέρω, δὲν τὸ καταδέχεσαι
κι' ἐτούτη ἡ σύγκριση, σὲ ἀλήθεια, σὲ
προσβάλλει...

Ὅμως, ἐμένα, ἡ Ἐλενίτσα συντροφεύει
ὅλες τίς ἀγλυκές,

ὅλες τίς ἀφωτες ὥρες τῆς ζωῆς μου.

Κι' ἡ καρδιά μου τὴν ξέρει καὶ τὴ θέλει
καὶ τὴν ἀγαπᾷ

κι' ἐκείνην τρυφερά θυμᾶται ὅταν σὲ βλέ-
πει,

ὦ ματωμένη Ποίηση τοῦ καιροῦ μου, δι-
χως λάμψη καὶ ὁμορφιά,
σὰν ἀπὸ μνηνιγγίτη, πῆς, κεραυνωμένη....

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΚΟΥΛΗΣ

ΚΗΠΟΣ

Χτῆς τὸ θράδι ἡ δρόσος ἀστόχησε
κι ἀντὶ νὰ πέση στὰ ρόδα
ἤρθε πάνω μου!

Χτῆς, ἀντὶ νὰ θυμηθῶ, κοκκίνισα.

Μὰ τί ἦταν τέλος πάντων ὅλα αὐτὰ
πού μοῦ ἔλεγε ὁ κήπος;
Μήπως μοῦ ἀνοίγε τὸν ἑαυτό του;
Ἀλλὰ δὲν θὰ τόκανε ποτὲ κάτι τέτοιο·
φαίνεται θιμὸς πῶς κάποιος χάλασε
τὸ σύρτη τῆς σιδερένιας πόρτας του.

ΠΟΥ ΠΑΩ ΕΓΩ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ποῦ πάω ἐγὼ Μονάχος;
Τὰ ὄνειρά μου κλιμακώνονται
Ἄστατα
Πατώντας τοὺς κήπους
Μιάς Ἀνοιξῆς ξένης
Νὰ φτάσουν τοὺς ἀσπρὺς χειμῶνες.

Σὲ ποιὸν ἐγὼ κραυγάζω Ἥλιο
—Μονάχος τώρα—
Καὶ τ' ἀπαρα τῶν θυθῶν

Στὰ χέρια μου παίζοντας
Ψηλά τὰ πετῶ
Ξαφνικά
Στὸν Οὐρανὸ τῆς ἐκπληξῆς;

Ἄλλος ἐγώ;

Ἦ ἴδιος ὅπως πρὶν

Στῶν νερῶν τῶν κρῶν τὸ σῶμα
Καὶ τῆς γεύσης τοῦ φθινοπωριάτικου
Καρποῦ

Ἀκόμα νᾶμαι Ἀνθρωπος.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ

Η ΑΡΝΗΣΗ ΜΟΥ

Οἱ φίλοι μας μετακινούνται πρὸς τὸ θά-
νατο

Γερνάει ὁ κόσμος μέσα στὸ πετσί του χά-
νεται

Ὅλα μετατοπίζονται κατὰ διαδόλου πέ-
φτουνε

Σῆνα κενὸ ἀέρος κενὸ χρόνου

Ἐνα παμφάγο τέρας καταπίνει ἀμίλητο
Πάνω τὰ σύνεφα κινούνται ἀπ' τὸν ἀέρα
Κάτω οἱ θάλασσες καὶ τὰ βουνὰ τὰ γέρα
στα

Ὁ κόσμος ὁ ἀράγιτος

Ὁ κόσμος ξεσκισμένη παρθενιά ξαναρα-
μένη

Ἦ δυσκολία τοῦ εἶναι ἡ ἐφηβεία μου

Συντριβὼ μέσα μου τὸν κόσμο ἔξω μου

Ἦ ἄρνησή μου εἶναι

Ξεπερασμένη ἀποδοχή.

ΛΕΙΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ — ΚΑΡΑΒΙΑ

Ο ΞΕΝΟΣ

Τὸ ξέρεις ὅτι δὲν πιστεύω σὲ φαντάσματα
οὔτε πιστεύω σὲ νεκραναστάσεις
γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν τρόμαξα στὸ σκοτάδι
γι' αὐτὸ δὲν ἐλπίζω
ἀπὸ τότε πού πέθανες δὲν ἀφουγκράστηκα
γιὰ τρίξιμο ἀπ' τὸ πάτημά σου
δὲν περιμένω σημάδια μὲ πουλιά καὶ σύν-
γεφα

ὕπνρξες

δὲν δέχομαι καμιά σου μετενσάρκωση.

Αὐτὸς ὁ ξένος πού ἤρθε μὲ τίς μνημῆες μὰς
πού μοῦ διηγίεσαι

πῶς μοιραστήκαμε κλινάρι καὶ ψωμί

πού μ' επισκέπτεται γοητευτικός και συν-
τριμμένος
ἐπιδεικνύοντας φωτογραφίες, σημειώσεις
και άλλα αδιάσπαστα τεκμήρια
πού ισχυρίζεται ότι επέστρεψε
μέ την αγάπη σου για μένα άκέρια

μόνο βαθύτερη άπ' τή γνώση του χαμού.
πού ισχυρίζεται ότι είσαι σὸ
Ξ, όχι, δὲ μπορεί νά με παραλογίσει
ὁ θάνατος· είναι γεγονόσ ἀμετάκλητο
πέθανε;
προτιμῶ ἀμυγή τήν δδύνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΝΗΜΗ ΠΑΛΙΩΝΕΙ

Διψῶ σάν τὸ ποτάμι πού στέρεψε.

Πέτρες ἀμετακίνητες τὰ χέρια σου,
φράζουν τήν κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

"Άνεμος, προσπαθῶ νὰ τ' ανοίξω
χρησιμοποιώντας άστειλά
ὕπουλος ἄλλοτε, ἢ ὀρηκτικός ἀκριβῶς σάν ποτάμι.

Γελάς. Δυὸ ποτήρια πού σπάνε σ' ἐρημική
παράλεια, τὰ γέλια σου.

«Υστερα πιά, θυμῶνεις. Μιά ντουφεκιά ἀνάμεσα
στά χωράφια. Σπάει μέ πάταγο ἢ φωνή σου.

"Αν εἶχα πεθάνει,
δέν θά με εἶχες γνωρίσει.

"Αν δέν εἶχες ξεχάσει τὰ σπύρτα σου
ἐκεῖνο τὸ δράδυ στό σταθμὸ ἢ στό τραῖνο,
δέν θά με εἶχες γνωρίσει.

"Αν δέν εἶχες φύγει άπ' τὸ σπίτι μας; τέλοςπάντων
για πάντα ἐκεῖνο τὸ δράδι
φορῶντας βιαστικά χωρίς ἐσώρουχα τὸ φουστάνι
δέν θά εἰμιον τώρα ὁ άνεμος πού ἀπὸ ζήλεια γκρεμίζει.

"Ἔτσι εἶναι λοιπὸν οἱ άντρες.
"Άλλος βουνό κι' ἄλλος μαχαίρι.

Κι' ὅλα ἐδῶ τελειώνουν,
καὶ τὰ ἀπρόοπτα εἶναι για νὰ γίνονται.

"Ανάμεσα στό τελευταῖο τοιγάρο καὶ στή νύχτα
ἡ μνήμη παλιώνει
ἡ φωνή τοῦ φίλου χάνεται
καὶ ἡ παρεξήγηση παίρνει ἕνα τέλος.